M I S E R E N D

2026. AUGUSZTUS - OKTÓBER közepéig

Patrona Hungariae Kápolna

Nagyboldogasszony: Mária mennybevétele és megkoronázása, augusztus 15.

FSSPX, H–1146 Budapest, Thököly út 116. I. em. 3. aj.

k.wilhelm@fsspx.email // www.fsspx.hu // fsspx.at

AUGUSZTUS

2026. 08. 07. péntek Hétköznap (IV. oszt.) ***Jézus Szent Szíve - Elsőpéntek***

19:00 Szentmise *Cel.:* Hesz Dénes atya

18.00 Szentmise *Cel.:* Hesz Dénes atya

2026. 08. 09. vasárnap **Pünkösd utáni XI. vasárnap (II. oszt.)**

9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség

10:00 Ünnepi szentmise *Cel.:* Hesz Dénes atya

2026. 08. 10. hétfő Szent Lőrinc vértanú (III. oszt.)

6.00 Szentmise

⇨ **2026. 08. 15. szombat** **Szűz Mária menybevétele, Nagyboldogasszony (I. oszt.)**

18.00 Szentmise

2026. 08. 16. vasárnap **Pünkösd utáni XII. vasárnap (II. oszt.)**

9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség *Cel.:* Kopácsi Máté atya

10:00 Ünnepi szentmise **Miskolc 16.00**

2026. 08. 17. hétfő Nincs szentmise

2026. 08. 20. csütörtök **Szent István Magyarország királya, hitvalló (I. oszt.)**

9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség

10.00 Szentmise *Cel.:* Kopácsi Máté atya

2026. 08. 22. szombat **Szűz Mária szeplőtelen szíve** (II. oszt.)

18.00 Szentmise

2026. 08. 23. vasárnap **Pünkösd utáni XIII. vasárnap (II. oszt.)**

9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség

10:00 Ünnepi Szentmise *Cel.:* Kopácsi Máté atya

2026. 08. 24. hétfő Nincs szentmise

2026. 08. 29. szombat Keresztelő Szent János lefejezése (III. oszt.)

18.00 Szentmise

2026. 08. 30. vasárnap **Pünkösd utáni XIV. vasárnap (II. oszt.)**

9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség

10:00 Ünnepi Szentmise *Cel.:* Kopácsi Máté atya

2026. 08. 31. hétfő Nincs szentmise

SZEPTEMBER

2026. 09. 05. szombat Jusztiniáni Szent Lőrinc püspök és hitvalló (III. oszt.)

18.00 Szentmise szentségi áldással ***Elsőszombat* engesztelés**

2026. 09. 06. vasárnap **Szent X. Piusz pápa ünnepe (I. oszt.);**
a Szent X. Piusz Papi Testvérület védőszentje;
megemlékezés Pünkösd utáni 15. vasárnapról
10:00 Ünnepi szentmise szentségi áldással *Cel.:* Kopácsi Máté atya

2026. 09. 07. hétfő **Szent Márk, István és Menyhért kassai vértanuk (I. oszt.)**

6:00 Szentmise

2026.09.12. szombat **Nincs** szentmise!

2026. 09. 13. vasárnap **Pünkösd utáni 16. vasárnap (II. oszt.);**

⇨ **--- <u>Nincs szentmise</u> Patrona Hungariae-kápolnában!**

Bécs 9:00 Minorita templom: szentmise és körmenet

2026.09.14. hétfő Nincs szentmise!

2026.09.19. szombat **Nincs** szentmise!

2026. 09. 20. vasárnap **Pünkösd utáni 17. vasárnap (II. oszt.);**

9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség *Cel.:* Kopácsi Máté atya

10:00 Ünnepi szentmise **Miskolc 16.00**

2026. 09. 21. hétfő Szent Máté apostol és evangelista (II. oszt.)

6:00 Szentmise

2026. 09. 26. szombat Kántorböjt (II. oszt.); Szent Ciprián és Jusztina szűz, vértanú

18.00 Szentmise

2026. 09. 27. vasárnap **Pünkösd utáni 18. vasárnap (II. oszt.)**

9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség

10:00 Ünnepi szentmise

2026. 09. 28. hétfő Szent Linus pápa és vértanú (III. oszt.)

6:00 Szentmise

OKTÓBER

2026. 10. 02. péntek Szent Őrzőangyalok ünnepe (III. oszt.)

Jézus Szentséges Szívének péntekje

18:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség

19:00 (!) Szentmise, szentségi áldással

2026. 10. 03. szombat Gyermek Jézusról nevezett Lisseuxi Kis Szent Teréz szűz (III. oszt.)

Elsőszombat

18:00 (!) Szentmise, szentségi áldással

2026. 10. 04. vasárnap	**Szentolvasó vasárnapja (II. oszt.);**
	megemlékezés a Pünkösd utáni 19. vasárnapról
9:30	Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00	**Ünnepi szentmise**
	FSSPX ZARÁNDOKLAT MARIAZELLBE

2026.10.05. hétfő Nincs szentmise

2026.10. 10. szombat **Nincs** szentmise

2026. 10. 11. vasárnap	**Magyarok Nagyasszonya főünnepe (I. oszt.), a kápolna védőszentje;** Megemlékezés a Pünkösd utáni 20. vasárnapról
17:30	Rózsafüzér, gyónási lehetőség
⇨ **18:30 (!!)**	**Ünnepi szentmise** szentségi áldással

2026. 10. 12. hétfő Hétköznap (IV. oszt.)

6:00 Szentmise

2026. 10. 17. szombat Alacoque Szent Mária Margit (III. oszt.)

18.00 Szentmise

2026. 10. 18. vasárnap	**Pünkösd utáni 21. vasárnap (II. oszt.)**
9:30	Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00	**Ünnepi szentmise**

2026. 10. 19. hétfő Alkantarai Szent Péter (III. oszt.)

6:00 Szentmise

Vidéki kápolnáink címei:

Jézus Szentséges Szíve Kápolna (Vasgyári Kórház kápolnája), 3533 **Miskolc**, Kórház utca 1.	**Debreceni Gyermekklinika kápolnája** 4032 Debrecen, Pallagi út 9.-10.

Események az Osztrák Tartományban

Vas. 09.13. **Szentmise és körmenet a bécsi Minorita templomban**

Vas. 10.04. Tartományi zarándoklat Mariazellbe

A legfőbb elöljáró levele
a Szent X. Pius Papi Testvérület híveihez

Menzingen, 2026. július 19.

Kedves Hívek!

Röviddel a július 1-jei szertartás után szeretnék Önökhöz fordulni néhány szóval.
Először is szívből szeretnék köszönetet mondani Önöknek. Több éve imádkoztam a legszentebb Szűzhöz, hogy készítse elő a szíveket erre a történelmi eseményre. Bevallom, mélyen meghatott, hogy láthattam, hogyan kísérték imáikkal a püspökszentelést, valamint hálájukat az isteni gondviselés iránt.
Július 1-jén számos hívő gyűlt össze Écône-ban a világ minden tájáról; ők mindannyiukat képviselték. Nagy öröm volt látni, hogy ilyen sokan és ilyen hittel voltak jelen. Mint bizonyára tudják, az ünnepség alatt nagy vihar kerekedett: „Arcának fényessége előtt futottak a felhők, … Dörgött az Úr az égből, hallatta hangját a Fölséges” (Zsolt 18,13–14). Ebben a pillanatban az örömöm még nagyobb lett. Egyrészt tanúja lehettem egy rendkívüli szépségű liturgiának; másrészt szemem elé tárult egy másik, nem kevésbé megható kép: a hívők nagy tömege, akik a vihar ellenére is kitartottak helyükön, és a Szűzanyához imádkoztak az új püspökökért, az Egyházért és a pápáért. Voltak közöttük idős asszonyok, akik térdelve imádkoztak, és fiatal anyák is, akik csecsemőiket a karjukban tartották. Ez volt a legszebb kép, amit a Társaságról adni lehetett: hívők, akiket megingathatatlan hit tölt el, amelyet semmi sem tud megzavarni; lelkek, akik számára a szentmise áldozat valóban életük

középpontja. El sem tudják képzelni, mekkora vigaszt éreztem abban a pillanatban. Ez a kép mélyen bevéső dött az emlékezetembe, és soha nem fogom elfelejteni.
Az utolsó napig reménykedtem egy jóindulatú gesztusban, vagy legalább egy egyszerű megértésben a Szentszék részéről. Ám a püspökszenteléseket elítélték, és a kiszabott szankciók súlyossága példátlan. Elsősorban a püspököket érintik, de a Társaság tagjait is. Még a hívőket is érinti ez. Ez a teljesen igazságtalan elítélés mély megaláztatást jelent azoknak az embereknek, akiknek nincs más céljuk, mint az igaz hit védelme és a lelkek üdvösségéért való munkálkodás. Szeretném azonban, ha tudnák: ennek a mély megaláztatásnak, amely először is a Társaság tagjait érinti, Isten szemében van egy értelme, amelyet nem szabad figyelmen kívül hagyniuk. Végül is ezeket a püspökszenteléseket mindannyiukért végezték el, kedves hívők. Lelkük az igazi kincs, amelyet a Társaságre bíztak; Önök azok, akiket a Társaság a legjobban szeret. Egyetlen lélek is végtelen értékkel bír. Ha annak érdekében - hogy biztosítsuk számukra az igaz hit tanítását és az igazi szentségek kiszolgáltatását - meg kell fizetnünk egy ilyen megaláztatás árát, akkor ez az ár megéri, mert egy lélek végtelen értékű. Urunk Drágalátos Vérének ünnepe, üdvösségünk ára, július 1-jén különös hangsúllyal emlékeztetett minket erre.
A szankciók önöket is igen kegyetlen módon fogják súlytani. Ez bizony fájdalmas; de ne lepődjenek meg túlságosan ezen. Végül is éppen az a Hagyomány – amelyet mindenek felett szeretünk – az, amelyet mindazokban kiközösítenek, akik megtestesítik azt.
Nyilvánvaló, hogy egy ilyen elítélés Isten előtt nem lehet érvényes, hiszen éppen azt ítélné el, ami az Egyház életének legbelsőbb lényegéhez tartozik.
De ennek az új viharnak a közepette felmerül a kérdés: Mit vár most Urunk Önöktől? Mindannyiuk lelkében a hitnek sértetlennek és élőnek kell maradnia. Ha a Gondviselés megenged egy olyan válságot, amelyben a hit hirdetése rejtélyes módon elsötétül, akkor ennek ellenére ugyanannak a hitnek továbbra is élnie kell a lelkekben – minden olyan ellenállás ellenére, amely kioltani próbálja. Ha a nyilvános hitvallás külső ragyogása elhalványul, akkor annak a kis gyertyának, amelyet megkeresztelésük napján kaptak, az utolsó napig égve kell maradnia a szívükben és a lelkükben. Mert végső soron ez az egyetlen, ami számít. Ez a kis láng az első, amit keresztény életünk kezdetén kaptunk , és egyben az egyetlen, amit annak végéig megőrzünk.
Mindannyiukat a legszentebb Szűz Máriának ajánlom, akinek a Szent X. Pius Papi Társaság különösen odaszentelte magát. Őrizze meg Önöket minden vihar és nehézség közepette, és tartsa életben azt a kis lángot, amely lelkükben egykor meggyulladt, most, amikor az ellenkezés vihara felkorbácsolódik. Minden kegyelem az Ő kezein keresztül jut el hozzánk. Neki kell megköszönnünk e püspökszentelések kegyelmét, és hozzá kell imádkoznunk, hogy az új püspökök egyre engedelmesebb eszközei legyenek az Ő sugallatainak, és a végsőkig kitartanak ebben a hűségben.
A Társaság soha nem fogja elhagyni Önöket. Lelkeik soha nem veszítik el értéküket és drágaságukat papjaik szemében.

Isten áldja Önöket!
P. Davide Pagliarani

Nem szakadárok, nem engedetlenek

DANIELE DI SORCO atya, FSSPX

Azon nyilatkozatok, cikkek és interjúk áradatával szemben, amelyek a Szent X. Piusz Papi Testvériletet teszik felelőssé az Egyházon belüli törésért, a Szentatyával szembeni rendkívül súlyos engedetlenségért, sőt valóságos egyházszakadásért, helyénvalónak tartjuk, hogy néhány sort írjunk és megpróbáljunk tisztázni a dolgokat. Módszerünk mindig ugyanaz lesz: nem benyomások, nem szóbeszéd, nem az éppen soros véleményformáló okoskodásai, hanem a katolikus teológia, a maga forrásaiból merítve, az Egyház örök Tanítóhivatalából, valamint a nagy teológusok és kánonjogászok tanításából.

1. A Szent X. Piusz Papi Testvérület nem szakadár

Tommaso de Vio bíboros (ismertebb nevén Kajetán, 1469–1534), minden idők egyik legkiválóbb teológusa kifejezetten kijelenti:

> „A pápával szembeni engedetlenség, még ha makacs is, nem valósít meg egyházszakadást. Egyházszakadást az valósít meg, ha valaki nem hajlandó alávetni magát neki mint az egész Egyház fejének”.

(*Kommentár Szent Tamás Summa Theologicájához*, II-II, q. 39, a. 1, n. III)

Mi a különbség az egyszerű engedetlenség között, amely nem jár egyházszakadással, és a lázadással párosuló engedetlenség között, amely az alávetettség megtagadását jelenti és igenis egyházszakadással jár? Kajetán bíboros ezt világosan megmagyarázza. A pápa parancsának három okból tagadhatom meg az engedelmességet:

> 1) mert nem tetszik, vagy igazságtalannak tartom, amit parancsol;
>
> 2) mert úgy vélem, hogy igazságtalanul ellenséges velem szemben;
>
> 3) mert nem ismerem el őt elöljárómnak. Az első két esetben nincs egyházszakadás, a harmadikban van. (*ibid.*, n. VII)

A különbség nyilvánvaló. Ha nem ismerem el a pápát elöljárómnak, semmilyen esetben sem leszek kész engedelmeskedni neki, bármit parancsoljon is. Ha viszont elismerem a pápát elöljárómnak, kétségkívül megtagadhatom az engedelmességet ebben vagy abban a dologban, de továbbra is kész maradok engedelmeskedni neki, tehát nem vagyok szakadár. Különben mindenki szakadár volna, aki nem engedelmeskedik a pápa valamely előírásának, például megtagadja a böjtöt az előírt napokon vagy a vasárnapi misén való részvételt. Ez pedig képtelenség.

> „Gyakran megesik ugyanis, hogy valaki nem akarja végrehajtani elöljárója parancsait, miközben továbbra is elismeri őt elöljárójának”. (*ibid.*)

Kajetán bíborosnak ezt a tanítását kivétel nélkül követi minden későbbi kánonjogász és teológus.

A mennyiben figyelembe vesszük a Testvérület magatartását és elöljáróinak nyilatkozatait, nyilvánvaló, hogy nem azért engedetlen a pápával szemben, mert nem ismerné el elöljárójának, nem is azért, mert nem akarná alávetni magát neki, hanem azért, mert a pápa olyan dolgokat parancsol, amelyeket a Testvérület nem fogadhat el. Kajetán bíboros 1. számú esetével állunk szemben. A Testvérület ugyanis megemlíti a pápa nevét a misében (ezzel tanúsítva, hogy elöljárójának ismeri el), engedelmeskedik a Szentszéknek azokban az ügyekben, amelyekben a modernizmusnak sem bizonyossága, sem valószínűsége nem áll fenn (például a papok világi állapotba való visszahelyezése, a csak a pápa által megadható felmentések és kegyek kérelmezése, a jubileumok meghirdetése stb. ügyében) és kész mindenben engedelmeskedni a pápának, amikor olyan parancsokat ad, amelyek nem feltételezik a II. Vatikáni Zsinat és a zsinat utáni korszak modernista tanításainak elfogadását.

A Testvérület tehát semmiképpen sem szakadár. De vajon engedetlen-e? Lehet ugyanis valaki nem szakadár, mégis súlyosan engedetlen. Erre a kérdésre a 3. pontban válaszolunk.

2. Az apostoli megbízás nélkül végzett püspökszentelés nem szakadár cselekmény és nem teszi a Testvérületet szakadárrá

Mindenekelőtt emlékezzünk arra, hogy a késő középkorig a püspökszentelés joga nem volt a pápának fenntartva. Ez azt jelenti, hogy a pápa rendes körülmények között nem nevezte ki a püspököket és a mások által végzett kinevezést sem erősítette meg. A püspökök kinevezésének vagy megerősítésének pápai jogként való fenntartása a XIII. század végére nyúlik vissza és csak a következő századtól szilárdult meg.

Valaki ellenvethetné, hogy az ókorban a püspökszentelés a pápa közreműködése nélkül történt ugyan, de nem az akarata ellenére. Ez sem mindig volt igaz. Szent Ágoston korából ismerjük olyan püspökök példáját, akiket egy olyan egyházmegye koadjutoraivá szenteltek, amelynek már megvolt a maga megyéspüspöke, illetve olyan püspökökét is, akiket egyik székről a másikra helyeztek át, az egyetemes zsinatok előírásai ellenére, tehát a pápa akarata ellenére, aki ezen zsinatokat jóváhagyta. Sokan szóvá tették a szabálytalanságot, de egyházszakadásról senki sem beszélt. Az újabb korban, a XII. és a XIII. században ismerjük olyan, főként a koldulórendekből származó püspökök esetét, akiket a szabályos kánoni eljárás betartása nélkül, tehát a pápa akaratát áthágva szenteltek fel. A Szentszék ebben az esetben is közbelépett, hogy rendet teremtsen, de senkit sem kezeltek szakadárként. Erre a témára külön írásban térek vissza.

Mindebből az következik, hogy a püspökszentelés pápának való fenntartása nem isteni, hanem egyházi jogon alapul. Az az isteni jog, hogy a püspök közösségben legyen a pápával. Az 1. pontban azonban éppen azt láttuk, hogy a Testvérület püspökei, mivel nem szakadárok, minden tekintetben közösségben vannak a pápával.

Egyetlen teológus vagy kánonjogász sem említi (legalábbis a II. Vatikáni Zsinatig) az apostoli megbízás nélküli püspökszentelést a szakadár cselekedetek példái között. A hagyományos kánonjogban 1951-ig az apostoli megbízás nélküli püspökszentelést pusztán felfüggesztéssel büntették, tehát nem tekintették egyházszakadásnak, amelyet kiközösítéssel sújtottak. 1951 után is, amikor a büntetést felfüggesztésről kiközösítésre súlyosbították, egyetlen teológus vagy kánonjogász sem állította, hogy bármely megbízás nélküli püspökszentelés egyházszakadást valósítana meg. Az a gondolat, hogy a megbízás nélküli püspökszentelés szakadár cselekmény, először a Lefebvre érsek általi 1988-as szentelés alkalmával fogalmazódott meg és nincs előzménye sem a kánonjogi, sem a teológiai hagyományban.

Végül talán szakadárnak, vagy legalábbis egyházszakadás felé hajlónak lehetne tekinteni az olyan megbízás nélküli szentelést, amely arra tartana igényt, hogy az új püspöknek püspöki joghatósági hatalmat adjon, vagyis azt a hatalmat kívánná ráruházni, hogy egy egyházmegye élén álljon és papokat és híveket kormányozzon. Mivel a VI. Piusz pápa és XII. Piusz pápa által világosan tanított tanítás szerint a püspök joghatósági hatalmát nem a szentelés révén, hanem a pápától kapott kánoni küldetés révén nyeri el (a II. Vatikáni Zsinat ezzel szemben az ellenkezőjét tanítja…), az az igény, hogy valaki a pápa akarata ellenére joghatósági hatalmat ruházzon egy püspökre, a papa hatalmának bitorlása volna, ezért egyházszakadás felé hajlana.

A Szent X. Piusz Papi Testvérület azonban sohasem tartott igényt arra, hogy püspökeinek joghatósági hatalmat adjon. A Testvérület püspökeinek püspöki mivoltukban semmiféle hatalmuk nincs a hívek vagy a papok fölött. Csak rendi hatalmuk van, vagyis az a hatalmuk, hogy kiszolgáltassák a szentségeket (bérmálás, egyházi rend) és a püspököknek fenntartott szentelményeket. Ezt a hatalmat pedig nem a pápától kapják, hanem közvetlenül Istentől, a szentelés által. Következésképpen nincs szó a pápát megillető hatalom semmiféle bitorlásáról, sem az egyházszakadás felé való bármiféle hajlásról.

3. A Szent X. Piusz Papi Testvérület nem engedetlen

Az engedelmesség a katolikus tanításban nem abszolútum. Még a pápának való engedelmesség sem. Amint Szent Tamás tanítja:

> „a tekintéllyel való visszaélés megtörténhet […] azért, mert amit az elöljáró parancsol, ellentétes azzal a céllal, amelyre a tekintélyt rendelték, mint amikor *bűnös cselekedetet* parancsol, amely ellentétes azzal az erénnyel, amelynek előmozdítására és őrzésére a tekintély hivatott; és ilyen esetben az ember nemcsak hogy *nem köteles engedelmeskedni* az elöljárónak, hanem *köteles nem engedelmeskedni neki*, ahogyan a szent vértanúk a halált vállalták, hogy ne engedelmeskedjenek a zsarnokok istentelen parancsainak”. (*II Sent.*, d. 44, q. 2, a. 2)

Ugyanezt tanítja XIII. Leó a *Diuturnum illud* enciklikában. (1881. június 29.)

Sőt: ha az elöljáró igazságtalan parancsa veszélyt jelenthet a hitre, az engedetlenségnek nyilvánosnak kell lennie. Ismét Szent Tamás állítja ezt:

> „Azt kell mondani, hogy ha a hitet fenyegető közvetlen veszély állna fenn, az elöljárókat alattvalóiknak nyilvánosan is meg kellene feddniük. Ezért Szent Pál, aki Szent Péter alárendeltje volt, nyilvánosan megfeddte őt a hitet érintő botrány közvetlen veszélye miatt. És amint a Glossza mondja, Szent Ágostonnak a Galata-levél második fejezetéhez fűzött szavait idézve: »maga Péter adott példát az elöljáróknak: hogy ha valaha letérnének a helyes útról, ne vessék meg azt sem, ha alárendeltjeik igazítják helyre őket«". (*Summa theologiae*, II-II, q. 33, a. 4, ad 2)

A nagy domonkos teológus, Juan de Torquemada (1388–1468) összefoglalja mindazt, amit eddig mondtunk:

> „Ha a római pápa olyasmit parancsol, ami önmagában rossz, vagyis ellentétes az isteni törvénnyel, a hittel vagy a lelkek üdvösségével, az ilyen esetekben a római pápától való elkülönülés az engedetlenség útján nem tilos, következésképpen nem nevezendő egyházszakadásnak". (*Summa de Ecclesia*, l. IV, p. I, c. 1)

Világosabban nem is fogalmazhatna. Ezért hangsúlyozzuk, hogy nem egyetlen, elszigetelt teológus tanításáról van szó, hanem mindnyájuk egybehangzó tanításáról.

4. A Testvérület helyesen cselekedett a hitbeli szükségállapot miatt

Mondhatjuk-e azt, hogy a pápa parancsa, amelynek a Testvérület megtagadta az engedelmességet, „önmagában rossz", sőt „bűnös"? Végtére is lemondani a püspökszentelésről nem rossz cselekedet. Következésképpen, amikor a Testvérület úgy döntött, hogy mégis végrehajtja azt, talán nem esett egyházszakadásba, de – így szól az ellenvetés – mégis rendkívül súlyos engedetlenséget követett el.

Erre azt válaszoljuk, hogy a püspökszentelésről való lemondás cselekedete önmagában és *elvontan* tekintve nem rossz, ha azonban jelenlegi körülményeiben és *konkrétan* tekintjük, akkor rossz és bűnös. Az Egyház jelenlegi helyzetében, ha a Szent X. Piusz Papi Testvérület nem hajtotta volna végre a július 1-jei szentelést, dilemma előtt találta volna magát: vagy eltűnik, vagy elfogadja – legalábbis ténylegesen – az új liturgiát és a II. Vatikáni Zsinat és a zsinat utáni korszak hamis tanításait.

A július 1-jei szentelés nélkül a Testvérület néhány éven belül püspökök nélkül maradt volna, azok természetes halála folytán, akik jelenleg ezt a tisztséget betöltik. Püspökök nélkül nincsenek papszentelések, tehát idővel nincs hagyományos mise, nincsenek hagyományos szentségek, nincs a katolikus tanításnak a maga teljességében való oktatása. Az egyetlen alternatíva az lett volna, hogy Rómától kérnek püspököket, vagy egyházmegyei püspökökkel szenteltetik fel papjaikat, vagy éppen a plébániai papokhoz küldik a híveket. Ezen lehetőségek mindegyikében el kellett volna fogadni – legalábbis ténylegesen – a II. Vatikáni Zsinat és a zsinat utáni korszak hamis tanításait. Ezt már most is látjuk. A Hittani

Dikasztérium a július 2-án közzétett kiközösítési dekrétum függelékében mindenkire, aki vissza akar térni „a Rómával való közösségbe”, egy nyilatkozat aláírását rója ki, amelyben az illető kijelenti, hogy elfogadja a II. Vatikáni Zsinatot a jelenlegi Tanítóhivatal által adott értelmezésben és kötelezi magát, hogy soha nem bírálja a pápa tanítását.

Következésképpen a püspökszentelés nélkül a Testvérület kénytelen lett volna elfogadni olyan tanításokat, mint a vallásszabadság, az ökumenizmus, a püspöki kollegialitás, a halálbüntetés megengedhetetlensége, annak lehetősége, hogy két elvált és újraházasodott szentáldozáshoz járuljon, vagy hogy homoszexuális párt áldjanak meg, vagy legalábbis kötelezettséget kellett volna vállalnia, hogy ezeket soha nem bírálja nyilvánosan. Érthető tehát, hogy a pápa parancsa, konkrét körülményeiben tekintve, önmagában rossz és bűnös cselekedetet parancsol, mert sohasem szabad elfogadni azt, vagy lemondani annak bírálatáról, ami a hittel ellenkezik.

Ezzel kapcsolatban jó lesz felidézni azt, hogy a Testvérület tanításbeli álláspontjai nem vélemények. Nem preferenciák, érzelmek, ízlések. A katolikus tanításról van szó, amelyet a mindenkori egyházi Tanítóhivatal végérvényesen tanított. Elég elolvasni valamennyi zsinat előtti pápa és teológus megnyilatkozásait, hogy erről meggyőződjünk. Lemondani róluk nem lehet, mert a hit örökségéhez tartoznak. Amikor a pápa ennek ellenkezőjét kéri tőlünk, világos, hogy parancsa, amint Torquemada mondja, ellentétes „az isteni törvénnyel, a hittel vagy a lelkek üdvösségével”. És ezért nemcsak szabad nem engedelmeskednünk neki, hanem kötelesek is vagyunk nem engedelmeskedni.

Válaszoljunk egy utolsó ellenvetésre:

> „Kik vagytok ti, hogy kijelentsétek, hogy a II. Vatikáni Zsinat és a zsinat utáni korszak egyes tanításai ellentétesek a hagyományos tanítással? Ez az ítélet egyedül a legfőbb tekintélyt, azaz a pápát illeti meg.”

De ha ez így volna, mi értelme lenne Torquemada és az összes többi teológus szavainak, akik azt állítják, hogy minden kereszténynek joga van megtagadni az engedelmességet a pápának, amikor az objektíve rosszat parancsol? Amikor VI. Sándor kiközösítés terhe alatt megtiltotta szeretőjének, Giulia Farnesének, hogy felhagyjon a vele való együttéléssel, és visszatérjen törvényes férjéhez, vajon a nő köteles volt-e engedelmeskedni neki azon az alapon, hogy nem az ő dolga megítélni a pápai cselekedetek összhangját az isteni törvénnyel? Továbbá amikor a konzervatív katolikusok ellenzik az elvált újraházasodottak áldoztatását, vagy a homoszexuális cselekedetek jóváhagyását, vajon olyan hatalmat bitorolnak, amely egyedül a pápát illeti meg?

Végezetül tehát, a Testvérület nem szakadár és nem engedetlen. Az ellene kimondott kiközösítésnek semmi hatása nincs, mert ahol nincs bűncselekmény, ott nem lehet jogerős a rá kiszabott büntetés sem. A seb létezik, de nem mi ejtettük. Bízunk benne, sőt bizonyosak vagyunk benne azon ígéretek erejében, amelyeket Jézus az Ő Egyházának tett, hogy az

egyházi hatóságok egy napon visszatérnek a hiteles katolikus tanításhoz és elismerik teljes ártatlanságunkat.

Klaus Wilhelm atya

PRÉDIKÁCIÓJA 2026. augusztus 2-án, vasárnap

a „Patrona Hungaria” kápolnában

Az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Kedves Hívek!

Egy vers segítségével szeretném leírni a X. Szent Piusz Papi Testvérületnek a jelenlegi helyzetét. Csak akkor érthetjük meg az Econe-ban július 1-jén végzett püspökszenteléseket, ha érzékeljük az Egyház alapvető válságát.

Megújulás a „minden idők szentmiséje“ által

Ó, szent Róma, ím börtönben pásztorod, a fél világnak csuda örömére, de jobbik felének könny gyűl szemére: míg *Marcel*, az idős, odabent forog. Nyomorú éjszaka köszönt rá végre, lelkén jövendölt borzongást láthatol, Imája hegyen s falakon áthatol – Csendben áldást szór a messzi vidékre. Imájára fentről harang válaszolt, magától kondult, ő tudja mivégre, És hívó szava Rómából messze szólt. Az éj helyét, lám átvette a reggel, hajnalra *mind*, akár csillag az égre, imádva gyűlt az Úr köré, nagy sereggel.	O heil’ges Rom, dein Hirte ist gefangen, Die halbe Welt steht jubelnd auf der Lauer, Doch andre sinnen ernst in stummer Trauer: Marcel, der Greis, von Silberhaar umfangen. Da, als die Nacht und Trübsal näher drangen, Ging durch die Seele ihm ein ahnend Schauer, Ein recht Gebet hebt über Berg und Mauer – Still segnet er das Land, das dort gefangen. Und wie er segnet, klang's vom hohen Dome, Die Glocken fingen an von selbst zu schlagen, Und weithin drang ihr Ruf vom heil’gen Rome. Die Nacht entfloh, der Morgen strahlte nieder, **Und betend sah man in des Frührots Tagen** **Sich alle sammeln um den Herren wieder.**

1) A vers aktualitása

A Joseph von Eichendorff fentebbi versét kiragadtuk eredeti történelmi kontextusából, és a jelen egyházpolitikai kontextusba ültettük át. Eredetileg a katolikus egyház és a porosz állam közötti, úgynevezett „kölni egyházvitában" zajló konfliktus során letartóztatott Clemens August Droste zu Vischering kölni érsekre utal. Abban az időben, 1837-ben az állam elnyomta az egyházat. Ma a modernista gondolkodású egyházi tisztviselők nyomják el a hagyományhoz hű, hívő katolikusokat. Ebben a tekintetben a vers *mutatis mutandis* („a szükséges változtatásokkal") igenis alkalmazható a jelenlegi helyzetre.

2) Az egyes versszakok értelmezése

a) Az első, második és harmadik versszakban csak kisebb változtatások történtek a szavakban (így pl. a „német áramlatok" helyett „szent Róma" szerepel). Az első versszakban a „Marcel" szó a „20. századi Atanázra", *Marcel Lefebvre* érsekre utal:

„de jobbik felének könny gyűl szemére:
Míg *Marcel*, az idős, odabent forog."

Az érsek gondviselésszerű küldetésének egyik központi aspektusa – mutatis mutandis – a következő szavakkal írható le:

> „**Az Isten által ránk bízott hivatalunk, hogy legeltessük az Úr nyáját. Krisztus mindenekelőtt azzal a feladattal bízott meg minket, hogy a legnagyobb gonddal őrizzük az örökölt hit szent kincsét, és a világi újításokat és az úgynevezett tudomány kifogásait pedig visszautasítsuk.** A legfőbb pásztor ezen gondoskodása minden időkben szükséges volt a katolikus nép számára; mert az emberiség ellensége (a sátán) sohasem szenvedett hiányt olyanokból, akik *„hasztalan beszédűek és hitegetők"* (Tit.1,10), akik *„előmennek a gonoszban, tévelyegvén és tévelyítvén"* (2Tim.3,13)... Ezért nem maradhatunk tovább némák, nehogy legszentebb feladatunkra méltatlanokká váljunk. Tisztelendő Testvérek, hisszük, hogy sokan a katolikus hívek közül, sőt, ami még rosszabb, még a klérus soraiból is, az Egyház iránti szeretet álcája alatt, szilárd filozófiai és teológiai alap nélkül – az Egyház ellenségei által hangoztatott tanok mérgétől megfertőzve és minden alázatot félretéve – az Egyház reformátoraivá teszik magukat: merészen bezárkóznak, támadják Krisztus művének legszentebb aspektusait, és még magának a Megváltónak az isteni személyét sem kímélik, akit káromlóan puszta nyomorult emberi lénnyé alacsonyítanak le."
> (X. Piusz, *Pascendi Dominici Gregis* enciklika – körlevél a modernisták tanításairól, 1907. szeptember 8.)

Röviden összefoglalva: **Lefebvre érsek ellenállását nem az engedetlenség, hanem a**

hithez való hűség határozta meg.

> "Nyomorú éjszaka köszönt rá végre,
> lelkén jövendölt borzongást láthatol..."

E „**nyomorú éjszaka**", a sötétség és nyomorúság elengedhetetlen részét képezte az üldözés, melyet az Egyház legfőbb hatóságai gyakoroltak ellene. Ezt kellett a magas rangú prelátusnak életének utolsó tizenöt évében a katolikus hit védelméért fájdalmas módon elviselnie.
Képzeljük csak el: ő, aki egész életét az Egyház javának szentelte, aki papként, missziós püspökként, valamint egész Francia Nyugat-Afrika apostoli delegátusaként nagy fáradalmak és megpróbáltatások közepette rendkívüli sikerrel működött, most ki lett taszítva (egykori) társai által, és a médiában csak „lázadó püspöknek" nevezték.
Nem csoda, hogy a svájci Vitus Huonder püspök († 2024. április 3.) azt kívánta, hogy „azt a püspököt, aki annyit szenvedett az Egyházért" – Écône-ban, Lefebvre püspök mellett – temessék el.

A **Szent X. Piusz Papi Testvérület (***Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi, FSSPX)* a szenvedésnek most ugyanazt az útját járja be, mint alapítója. **A kínai Zen bíboros** nemrég a papi testvérület helyzetét hasonlította össze az egyiptomi József helyzetével, akit testvérei üldöztek és idegen földre adtak el (vö.: Ter.37.és köv.). A bíboros ezzel hangsúlyozza a lelkiismereti konfliktus súlyosságát, amellyel a hagyományhoz kötődő hívők közül sokan szembesülnek. Ez alapvető kérdést vet fel:

> „Hogyan lehet valakit arra kényszeríteni, hogy olyan tanításokat kövessen, amelyek nyilvánvalóan ellentétesek az Egyház szent hagyományával?"

b) Miért szerepel a címben a „minden idők miséje" kifejezés?

A vers az utolsó versszakban éri el csúcspontját, és a válság után a boldog kimenetelt mutatja be azzal, hogy végül **mindenki újra az Úr körül gyűlik össze:**

> "hajnalra *mind*, akár csillag az égre,
> imádva gyűlt az Úr köré, nagy sereggel."

Az utolsó versszak szóhasználata a korai keresztény megfogalmazásokra emlékeztet, amelyekkel a keresztények azt írták le, ahogyan a kora reggeli órákban a vasárnapi istentiszteletre összegyűltek.
A Didachéban, egy, az első század végéről származó korai keresztény írásban ezt találjuk: „Az Úr napján azonban, amikor összegyűltök, törjétek meg a kenyeret, és mondjatok hálát."
Justinus vértanú († kb. 150 után) írásaiban is találunk utalást a vasárnapi összejövetelre:

„Az úgynevezett Nap napján (vasárnap) mindenki összegyűlik.” Ezért vettük fel a **„szentmisét” mint témát,** és fogalmaztuk meg címként.
A „minden idők miséje” kifejezés Marcel Lefebvre érsektől származik, aki gyakran használta (ezt a fordulatot) prédikációiban és írásaiban. Ez a „tridenti mise” („Vetus Ordo”) megnevezése, szemben az „új misével” („Novus Ordo”). Utóbbit a II. Vatikáni Zsinat után, 1970-ben vezették be a katolikus Egyházban.

Az imádság és az áldás Róma számára a versben a válság leküzdésének természetfeletti okaként jelenik meg:

(Marcel) “Imája hegyen s falakon áthatol –
Csendben áldást szór a messzi vidékre.

Imájára fentről harang válaszolt,
magától kondult, ő tudja mivégre,
És hívó szava Rómából messze szólt.”

A „ima” és az „áldás” olyan szavak, amelyeket a szentmisével társíthatunk. Mindkettő annak lényeges eleme. Képletesen szólva az ima és az áldás Écône-ból, a svájci Valais-ból, az érsek egykori székhelyéről, mintegy az Alpok és a Vatikán falai fölé száll, és mindez a pápát és az Egyházat hívő szeretetben kell egyesítse. Ahogyan a szövegkörnyezet is sugallja, az ima és az áldás egy új korszakot fog bevezetni az Egyházban, és helyreállítja Róma szent tekintélyét. Igen, valóban: **„Minden idők miséje”, és különösen a pápaért szóló állandó ima** annak kánonjában jelentős örökség, amelyet a „20. század Athanasiusa” a Szent Pius X. Papi Testvériletnek és az egész Egyháznak maradandó áldásként hagyott hátra.

c) Először azonban, mielőtt még a megújulás lehetségessé válna, „el kell múlnia az éjszakának”, vagyis véget kell vetni a katolikus hit elsötétülésének.

Akkor bekövetkezik a feltámadás a liberalizmus, a relativizmus és a modernizmus szellemi börtönéből: eljött a reggel és a hajnalpír elfoglalta a sötétség helyét. Ezek a szavak Jézus Krisztus húsvétvasárnap kora reggelén történt feltámadására emlékeztetnek. Képletesen szólva: ahogy Jézus Krisztus győztesként lépett ki a sírból, úgy a kétezer éves katolikus hit is győztesként fog kilépni a sírjából.
A legalizmus és a pápacentrizmus (papolátria), amelyek sok konzervatívot megbénítanak és a modernisták társfoglyaivá, illetve bűnrészeseivé teszik őket, szintén nem lesznek képesek megakadályozni Isten akaratát. Athanasius Schneider püspök 2026. június 4-i nyilatkozatában bírálta ezt az „egészségtelen mentalitást, amely az elmúlt évszázadokban alakult ki az Egyházban”.

3) Végül merjük feltenni a rendkívül aktuális kérdést: **Hozzájárulhat-e a tridenti mise helyreállítása az Egyház válságának leküzdéséhez?**

Lefebvre érsek egyes kijelentései nagyon egyértelműen ezt sugallják. A következő idézetek
[mind] ebbe az irányba mutatnak:

a) Marcel Lefebvre érsek őszentsége levele a barátokhoz és jótevőkhöz (17. szám, 1979. október 11.):
„Csak fel kellene állítani a lerombolt oltárokat, és újra fel kellene ajánlani a szent miseáldozatot, és akkor minden reménységünk megvolna.
Amíg azonban ragaszkodunk egy ökumenikus, demokratikus, liberális eucharisztiához, az önpusztítás folytatódni fog minden, a rendet követelő felhívás ellenére, minden, bármilyen tiszteletre méltó beszéd és minden látványos tömeggyűlés ellenére."

b) Marcel Lefebvre érsek Őexcellenciájának 1975. szeptember 8-i prédikációja Mariazellben:

„Miért nincsenek már hivatások? Mert már nem tudják, mi is a szentmise áldozat. Ezért már azt sem lehet meghatározni, mi is a pap. Ahol azonban tudják mi a szentmise, ott tudják azt is, hogy mi a pap és tisztelik őt, ahogyan az Egyház mindig is tanította. Akkor a papi hivatások is megsokasodnak."

c) Marcel Lefebvre érsek 1988. június 19-i sajtóközleménye:

„Tehát valószínűleg még néhány évet várni kell, **amíg Róma visszatér kétezer éves hagyományához**. Mi viszont Isten kegyelmével továbbra is bizonyítjuk, hogy ez a hagyomány a lelkek megszentelődésének és üdvösségének egyetlen forrása, és **az Egyház újjáéledésének egyetlen lehetősége**."

Így a Papi Testvérület és vele együtt sok katolikus az egész világon abban reménykedik, hogy **a „minden idők miséjéhez" való visszatérés döntő kulcsszerepet fog játszani az Egyház válságának leküzdésében,** ahogyan azt a vers utolsó versszaka is sugallja:

„hajnalra *mind*, akár csillag az égre,
imádva gyűlt az Úr köré, nagy sereggel."

Ez az a nagy remény és imádság, amely a Testvérületet mozgatja: hogy az emberek újra megtalálják az Egyházat és összegyűljenek az áldozati oltár körül – ahogyan azt a régi időkben az élő katolikus hagyomány előírta. Isten segítségével és Mária közbenjárásával ez váljon mihamarabb valósággá.

Alexander felvétele a Militia Immaculatae tagjai közé

Fátima-napon, június 13-án

Új légkondicionáló a kápolnában

A hőhullám kezdetén, június végén szerelték be, és azóta már jól szolgál.

Szívből jövő köszönet minden adományozónak!

Ignáci lelkigyakorlat magyar anyanyelvű hívők számára

2026. július 6–11. között Jaidhofban

Előadók: Wilhelm atya, Kopácsi atya és Farkas Márton diakónus

Kérem, hogy támogassa magyarországi lelkipásztori munkánkat!

„RENOVANDUM MARIAE REGNUM” EGYESÜLET

Ausztria:

128 - **Waldviertler Sparkasse Bank** AG

RENOVANDUM MARIAE REGNUM EGYESÜLET

IBAN: AT90 2027 2000 0119 0354
BIC: SPZWAT21XXX

Magyarország:

Erste Bank Budapest

RENOVANDUM MARIAE REGNUM EGYESÜLET

Belföldről:
11600006-00000000-09119648
Külföldről:
IBAN: HU50 1160 0006 0000 0000 0911 9648
SWIFT/BIC kód: GIBAHUHB

Gyalogos zarándoklat Mariazellbe

2026. július 28–30. között

Mindhárom napon résztvevők: 17 osztrák, 9 magyar, 4 cseh, 1 német, 1 svájci

Püspökszentelés július 1-jén Écône-ban

Záró fotó a szeminárium udvarán

16 000 hívő vett részt az ünnepségen